

To hobrubńeńe.

Žijmy s našchymi myšleńami sašej plědk do Fröschweilera. Běšcho napoť šchesczich, ako my s kněžych pivnize pschizeze, našch dom dostachmy. Božko, zo šchyfnog jo še tuchylu staťo! Franzojska pobita, wjaš hopuscžona, — my mušachmy plakašch. Te žurja na faťe běchu rospazone, nutschy pať šcho we dobrem poťeže, šchyfno stojachcho na šwojom měscze. Ako do komory štipichmy, gibašcho še nězo we schannem roše; my še powleknochmy a pschachachmy: Čhto tam jo? Sdychowane běšcho to wotgrono. My wotworichmy hofeńza, šwětko nutschy pušchcžeze a hupytachmy šchesczoch šrańonych Turkošow na humasanej poťze lažezych. Žich naglěd běšcho žaťošny. Žadnomu běšcho kula brust pschebiťa, drugemu žywot, tšcheshemu noš a hobej wozy wotryťa! Tak lažachu we šwojej šchwi a boli, na žekem žywosche džajuze. Žich wotwoťone husta žebřachu: wodu! wodu! My jich huporachmy předk. Žaden lesešcho po štyrizach na dwor až k brožni, tam še šašchawi. Drugi lagnu še šřez dwora a bjatowachcho po turkojsku, až humće.

Wenze po gašy žěšcho weliķi řagot. My še němyšlichmy, až sašej tšchachota na naš pschisch dejata! Zo wěže luže wot wojny, kenz dēre ředne wojnske tšchojenka šu lasowali, ale žedneje wojny našgonili! Ža stojach wjažynnych žurjach; s rasom wali še kopiza wojaťow do dworu. Woni běchu pschemachtane wot wojowańa, šchopťoty a łazuoscži. „Wy mašcho wino? dajšcho nam nězo!“ — „Žo, moje kněžza, ned dejscho křydnusch!“ Ža chwatach do pivnize a pschińašech někotare flašche. Ale zo to běšcho! Hunderty hustřetnych ruťow popadachu a wot šchych boťow še wolašcho: